

Ομιλία του Νίκου Λυγερού με θέμα:
"Στρατηγική αντιμετώπιση της Γενοκτονίας"
στην εκδήλωση με θέμα:
"19 Μαΐου Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού".
Πλατεία Ελευθερίας, Δήμος Σερρών.
Πέμπτη 19 Μαΐου 2016

Ας αρχίσουμε. Θα πω μερικά πράγματα, δεν είναι ανάγκη να είναι πολλά, επαρκούν. Θα ήθελα πρώτα απ' όλα να σας πω ότι όταν είμαστε εδώ για την Ημέρα της Γενοκτονίας, δεν είμαστε εδώ μόνο για να θυμόμαστε το παρελθόν, είναι για να ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε στο μέλλον. Θα ήθελα να σας πω αυτό για να συνεχίσω κι αυτά που είπε ο καθηγητής, μην ασχολείστε με το τι κάνει η Τουρκία, δεν μας ενδιαφέρει. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι η Ανθρωπότητα. Όλος ο αγώνας που γίνεται για την αναγνώριση της Γενοκτονίας δεν γίνεται μόνο και μόνο για να το κάνει η Τουρκία. Γιατί θα ήθελα να σας προειδοποιήσω, σε κάποια φάση η Τουρκία θα το κάνει για να το αναγνωρίσει και θα έχουμε μερικούς από τους δικούς μας που δεν θα κάνουν πια τίποτα, γιατί θα θεωρούν ότι τελειώσαμε. Στην πραγματικότητα, οι επιτυχίες που είχαμε το 2006 με το Ευρωκοινοβούλιο, το 2010 με την Σουηδία, το 2015 με την Αρμενία, στο ενδιάμεσο με τις Πολιτείες στην Αμερική και με τις Πολιτείες στην Αυστραλία, δεν έχουν καμία σχέση μ' αυτά που κάνει η Τουρκία. Αυτό που έχει σημασία είναι να καταλάβουμε σιγά-σιγά ότι δεν μας ενδιαφέρει αν ο θύτης θέλει ή όχι να αναγνωρίσει τη Γενοκτονία, διότι εμείς ξέρουμε ότι είναι ο θύτης κι ότι η Γενοκτονία των Ποντίων χρησιμοποιήθηκε ως παράδειγμα από τον Raphael Lemkin για να δείξει στους άλλους τι σημαίνει Γενοκτονία. Άρα ξέρουμε ακριβώς τι είναι. Αυτό που έχει σημασία, λοιπόν, είναι να καταλάβουμε το εξής, όσο θα κάνουμε εκδηλώσεις που απλώς θα θυμόμαστε το παρελθόν, η Τουρκία θα μας γράφει. Αυτό που έχει σημασία είναι αν εμείς είμαστε ικανοί να γίνουμε πέτρες και να επιστρέψουμε εκεί που έβγαλαν τις πέτρες. Αυτό που έχει σημασία είναι να καταλάβουμε ότι ο Πόντος είναι Κατεχόμενα. Αυτό που έχει σημασία είναι να καταλάβουμε ότι υπάρχουν πολλοί Πόντιοι που μένουν εκεί και περιμένουν την απελευθέρωση. Αυτό που έχει σημασία, όταν οι Πόντιοι μιλούν για το 1453, είναι ότι αυτός ο αγώνας δεν σταμάτησε. Δεν πρέπει να μπερδευόμαστε. Μιλάμε σε λίγο για τα 200 χρόνια απελευθέρωσης του Έθνους, στην πραγματικότητα είναι τα 200 χρόνια της αρχής της απελευθέρωσης. Δεν έχει τελειώσει αυτή η διαδικασία κι είναι αυτό που φοβάται η Τουρκία. Τα δεδομένα που έχουμε στην Θράκη, τα δεδομένα που έχουμε στον Πόντο, είναι πράγματα που αλλάζουν. Υπάρχουν ήδη Αρμένιοι που προετοιμάζονται για το μέλλον. Μην ασχολείστε πολύ με την Συνθήκη της Λωζάννης, ούτως ή άλλως η Τουρκία την παραβιάζει, απλώς εμείς δεν της λέμε ότι παραβιάζει τουλάχιστον 18 άρθρα της Συνθήκης. Η Συνθήκη του μέλλοντος δεν θα είναι η Συνθήκη της Λωζάννης, θα είναι η Συνθήκη των Σεβρών. Μπορεί να δυσκολεύεστε να το σκεφτείτε, αλλά όταν βλέπετε ότι θα γίνει το Κουρδιστάν, αυτό το πιστεύετε. Το Κουρδιστάν θα γίνει με τα σύνορα που υπάρχουν στην Συνθήκη των Σεβρών. Το ανάλογο θα γίνει με τη Δυτική Αρμενία. Το θέμα είναι πώς ο Πόντος θα παίξει με αυτούς τους δύο παίκτες. Άρα αυτό που έχει σημασία είναι να καταλάβουμε ότι δημιουργούνται συμμαχίες στην περιοχή κι αν δεν το αντιληφθούμε, τα δεδομένα θα αλλάξουν κι εμείς θα είμαστε ακόμα στο να θυμόμαστε τι έγινε. Το σημαντικό είναι να θυμόμαστε το μέλλον. Κι αν είμαστε προετοιμασμένοι γι' αυτό. Ακούσατε το τραγούδι για τον αετό, αλλά πρέπει να καταλάβουμε ότι αν ερχόταν εδώ ένας αετός για να μας πει ότι πρέπει να απελευθερώσουμε τον Πόντο δεν είναι σίγουρο ότι θα υπήρχαν γεράκια να τον ακολουθήσουν. Το θέμα, λοιπόν, είναι αν το θέλουμε, τότε θα

αλλάξουμε, αν δεν το θέλουμε, τότε ο Πόντος θα γίνει μια ανάμνηση και στο τέλος θα το ξεχάσουμε. Όσοι λένε, ακόμα και τώρα, ότι πρόκειται για αλησμόνητες πατρίδες, να ξέρετε ότι είναι η αρχή ήδη μιας λήθης. Το αλησμόνητο εξαρτάται από εσένα. Το να είναι η πατρίδα σου ακόμα και τώρα εξαρτάται από εσένα. Το γεγονός ότι η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει, πρέπει να το βάλετε και για τον Ελληνισμό. Ο Ελληνισμός δεν πρόκειται να περιοριστεί σ' ένα χώρο ο οποίος δεν είναι ακόμα αυτό που ήταν. Αυτό που πρέπει να καταλάβουμε με τη Γενοκτονία κι αυτά που ζούμε είναι ότι η Τουρκία δεν άλλαξε. Αν μερικοί από τους δικούς μας άλλαξαν, είναι απλώς επειδή έγιναν ραγιάδες κι αποδέχονται τα πράγματα. Εδώ στις 19 Μαΐου δεν τα αποδεχόμαστε και η 19^η Μαΐου για μας είναι μια μέρα αξιολόγησης, που πρέπει κάθε χρόνο να δούμε τι πετύχαμε σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά, να βλέπουμε κάθε φορά τι είναι το διαφορετικό, τι έγινε που άλλαξε τα δεδομένα. Η αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ποντίων από την Αρμενία είναι ένα τεράστιο βήμα, αλλά ξέρετε γιατί είναι τεράστιο βήμα; Γιατί έκαναν πίσω οι δικοί μας οι ραγιάδες, που εμπόδιζαν την Αρμενία να μας αναγνωρίσει. Η Αρμενία ήθελε εδώ και καιρό να το κάνει. Αυτό, λοιπόν, που έχει σημασία είναι να σκεφτούμε το εξής, ξέρουμε τι έγινε, δεν ξεχνάμε. Αλλά το θέμα είναι εμείς τι κάνουμε; Αν απλώς, λοιπόν, θυμόμαστε και δεν ξεχνάτε, δεν επαρκεί. Αυτό που πρέπει να αλλάξει είναι να υπάρχει ένα όραμα. Αυτό το όραμα λέγεται απελευθέρωση και δεν είναι μόνο μνήμη, είναι Μνήμη Μέλλοντος. Αυτό ήθελα να σας πω, όχι για να το μάθετε, γιατί δεν κάνουμε μαθήματα εμείς, απλώς για να το ξέρετε, επειδή θα γίνει και να μην πείτε ότι δεν σας προετοίμασα. Ευχαριστώ πολύ. Να είστε καλά.

